

telsen." Der staar ovenover, at Konen alene har "Ret til at raade over . . . uden Mandens Samtykke." Lad os tage det først, da det staar først. Uden Mandens Samtykke! Ja de Tilfælde, hvor den Slags Koner kan raade over, hvad de erhverve, uden Mandens Samtykke, ere meget sjeldne. Der er, hvor det kan ske, et saa godt Forhold mellem Mand og Kone, at der slet ikke er Tale om Anvendelse af en Lov som denne. Nei, Talen er om Tilfælde, hvor Manden vil raade, og hvor Konen vil lade ham raade, enten af Kjarlighed, eller fordi hun er bange for Brygl, en af Delene. Hun vil indse, at hun er tvungen til at lade ham raade enten af den ene Grund eller den anden. Det Samme kan siges om, at Manden ikke maa betale Gjæld med sine Penge, som Konen har erhvervet; der er akkurat det samme Forhold. Jeg har set det med mine egne Dine, at der er kommet En og har indkrævet Penge fra et Vertshus — hvoraf der, i Parenthes bemærket, er altfor mange i Kjøbenhavn — og Manden har staaet og sagt til Konen "Mutter betal!", og hun har betalt og vil ofte betale af en af de samme to Grunde, som jeg allerede har nævnt. — Saa staar her tilfødt: "I Hustruens Rettigheder ifølge denne Lov kan der ikke ved Ektepagt gjøres nogen Indskrænkning". Det lyder meget smukt men i Virkeligheden er det slet ikke Noget. Man kan skrive i en Ektekontrakt eller i en Ektepagt, hvad man vil. Den Slags Folk, som her kan være Tale om, bryder sig meget lidt om, hvad der staar i en Ektepagt; bagefter gjøre de dog, hvad de ville, og bryde dem ikke noget om det. Uagtet alt dette, som virkelig er den forte Side af Sagen, uagtet min Erfaring siger mig, at en saadan Lov vil have sine store Vanskeligheder saa vel for den Større som for den Mindre, ja maasse endnu mere for den Mindre, saa skal jeg dog for mit Vedkommende gjerne give min Stemme til et Udvalgs Nedsættelse, om der i det høie Thing skulde være Stemning for et saadant, for at man dog maasse kunde finde paa Noget, der, om end i en svag Grad, kunde give en saadan Arbejdsstøtte en Smule Sikkerhed for det, hun selv erhverver.

H. Steffensen: Hvis jeg ikke feiler, sætter den ærede Forslagsstiller dette Lovforslags væsentligste gode Egenkab ikke saa meget i, hvad det i og for sig vil udrette til Fordel for den gifte Kvinde, som deri, at det er det første Skridt til at virkeliggjøre en Tanke, som han finder retfærdig og billig og derfor ønsker videre gennemført. Jeg antager nemlig, at det, der har været Bevægelsesgrunden for ham til at fremkomme med dette Forslag, er Hensynet til, at efter den nuværende retlige Ordning af Formuesforholdet mellem Ektefæller, finder der ikke Lighed Sted paa dette Omraade for Mandens og Konens Vedkommende. Det er altsaa med andre Ord Udtryk

for den Tanke, at vi skulle gaa i den Retning at indføre en større Lighed og Billighed paa dette Omraade, et Skridt i Retning af Kvindeemancipationen. Jeg maa nu indrømme, at i og for sig svarmer jeg ikke for det, man pleier at kalde Kvindeemancipationen; navnlig i sine Yderligheder er denne Tanke mig meget bestemt imod. Paa den anden Side skal jeg imidlertid villig indrømme, at saaledes som vor Lovgivning er paa dette Omraade, kan det ikke negtes, at den er ubillig overfor Hustruen. Som Regel er jo Forholdet, naar der ikke ved Ektepagt er truffet anden Ordning, det, at Manden er eneraadig over Alt, hvad der er indbragt i Boet, hvad enten det er fra hans Side eller fra Hustruens Side, og han er fremdeles eneraadig over alt senere Erhvervet, hvad enten det er ham selv, der har erhvervet det, eller det er Hustruen. Hustruen har overhovedet ikke nogen Stemme med i disse Formuesanliggender videre, end hvad Manden godvillig vil indrømme hende. Jeg tror nok, man maa tilstaa, at dette Forhold ikke, naar Ektefællene er, som det bør være, fører til nogen som helst Alenpe i nogen Retning, men at det endogsaa er heldigt. Det kan jo imidlertid ikke nytte, at vi skjule for os selv, at der ogsaa indgaaes Ektefællener, som blive uheldige, og som føre til Strid og Riv mellem Ektefællene, og hvor saa netop det kommer frem, at denne Ordning af Formuesmellemaerendet mellem Ektefællenerne viser sig i høi Grad uretfærdig overfor Hustruen. Jeg maa derfor ogsaa tilstaa, at den Tanke tiltaler mig, om vi engang kunde komme til en Forandring paa dette Omraade, saaledes at Hustruen ikke er udsat for at blive prisgiven for Mandens Vilkaarlighed; men jeg maa tilstaa, at i den Retning tror jeg ikke, der kan opnaas noget Væsentligt ved det private Initiativ. Det er et meget vanskeligt Forhold at komme ind at lovgive paa, hvor der maa tages mange Hensyn. Der maa først og fremmest sørges for, at det Gode i vor nuværende Ordning bevares, og der er i det Hele taget saa mange Hensyn at tage, at private Kræfter ikke magte det. Forjaavildt som derfor den høitæredede Justitsminister engang maatte finde sig foranlediget til at gjøre Noget paa dette Omraade til Gavn for Kvinden, skal jeg gjerne være med til at støtte enhver Bestræbelse i den Henseende. Det her foreliggende Lovforslag vil jeg derimod ikke tillægge synderlig Betydning i den Retning. Det er jo nemlig saa, at det er kun et Mindretal af Ektefællener, hvor der egentlig overhovedet kan blive Tale om, at dette Forslag faar nogen Virkning. For det Første er der alle de Tilfælde, hvor den gifte Kvinde overhovedet ikke bidrager til Familiens Erhverv; der bliver der jo ikke Tale om, at dette Forslag, naar det bliver til Lov, kunde faae nogen Betydning; men dernæst er der alle de Tilfælde, hvor Hustruen bidrager til Familiens Erhverv, men hvor hendes Erhverv ikke er af